

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2792/2026-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužitelja Domagoj Rebić, OIB: 43037761614, Zagreb, Ulica kneza Borne 7, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 3. srpnja 2026., u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tuženika, a po objavi presude dana 28. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 23.C. Ugovora o namjenskom kreditu, broj 21/2006, kreditna partija 7103350249, od dana 14. listopada 2006. godine, zaključen između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate".

II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:
„Utvrđuje se ništetnom odredba članka 23.J. Ugovora o namjenskom kreditu, broj 21/2006, kreditna partija 7103350249 od dana 14. listopada 2006. godine, zaključen između tužitelja i tuženika u dijelu koji glasi: "Na prava i obveze ugovornih strana primjenjuje se Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d.".“

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužitelju Domagoj Rebić, OIB: 43037761614, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 1.534,24 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 398,16 eura od 22. lipnja 2008.,
- na iznos od 398,16 eura od 19. kolovoza 2009.,
- na iznos od 185,81 eura od 30. rujna 2009.,
- na iznos od 371,62 eura od 3. lipnja 2010.
- na iznos od 79,63 eura od 19. ožujka 2011.,
- na iznos od 100,86 eura od 12. lipnja 2012.

po stopi do 31. srpnja 2015. koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje

prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužitelju Domagoj Rebić, OIB: 43037761614, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 163,09 eura (stošezdesettri eura i devet centi) sa zateznim kamatama tekućim od 28. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je zaključio s tuženikom Ugovor o namjenskom kreditu broj 21/2006 kojim mu je tuženik odobrio kredit ovjeren i solemniziran kod javnog bilježnika Paške Repušića iz Imotskog, pod brojem OV-3814/2009.

Tijekom otplate kredita tužitelj je u više navrata izvršio uvećanu otplatu kredita sukladno odredbama čl. 23.C. i čl. 23.J. Ugovora o kreditu (Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate, te na prava i obveze ugovornih strana primjenjuju se Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d.).

Tužitelj se poziva na odredbe čl. 1068. Zakona o obveznim odnosima i čl. 81. Zakona o potrošačima, kao i na odluku EU broj C-26/13.

Ističe kako tuženiku nisu nastali nikakvi dodatni administrativni troškovi kao posljedica prijevremene otplate niti šteta. Tuženik je koristeći se pozicijom jače ugovorne strane, protivno načelu ravnopravnosti stranaka, neosnovano naplatio naknade za prijevremenu otplatu kredita. Ugovor je u cijelosti bio unaprijed formuliran od strane tuženika, a tužitelj prije sklapanja ugovora o kreditu nije bio informiran o

načinu na koji će se obračunati predmetna naknada, niti su tužitelju dan na uvid Opći uvjeti poslovanja tuženika, kao niti Odluka o tarifama naknada za usluge kreditora.

Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnim sporna odredba Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku isplatiti zatražene iznose, sa zakonskim zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik ističe prigovor zastare, osporava tužitelju status potrošača, ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za uvećane uplate ili prijevremenu otplatu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva, a sve sukladno odredbi čl. 57. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo.

Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.

Tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Slijedom navedenog, ukazuje se da je u ugovoru o kreditu je jasno i razumljivo bilo propisano da je tuženik od tužitelja u slučaju prijevremene otplate kredita ovlašten naplatiti prijevremenu naknadu, a tužitelju je itekako bilo poznato da je u tom slučaju dužan podmiriti tu naknadu te mu je bio poznat i iznos odnosno postotak naknade za prijevremenu otplatu kredita, ukazuje na odluku Suda EU broj C-621/17.

Smatra da sudu opće nije dopušteno ocjenjivati ništetnost predmetnih odredbi o naknadi za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita jer su predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljive. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 53. Zakona o zaštiti potrošača.

Tuženik ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, ali ističe kako je tuženik prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, pa stoga osporava tužitelju pravo na zatezne kamate kako je to postavljeno u tužbi.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik Ugovora o kreditu (l. 7.-12. spisa), potvrdu o naplaćenim naknadama od 25. kolovoza 2023. (l. 13. spisa), Opće uvjete poslovanja sa Tarifom i e-mail korespondencijom (l. 14.-27. spisa), popis proizvoda tuženika za domaće i strane fizičke osobe (l. 65.-69. spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnina broj 594 (l. 87.-94. spisa), e-mail korespondencija (l. 95.-97. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu broj 21/2006 kojim mu je tuženik odobrio kredit radi ovjeren i solemniziran kod javnog bilježnika Paške Repušića iz Imotskog, pod brojem OV-3814/2009. Visina tužbenog zahtjeva također nije sporna.

5. Sporno je da li su odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu ništetne, status potrošača tužitelja, kao i da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Sud je u prvostupanjskom postupku pod ranijim poslovnim brojem P-1162/24 utvrđivao činjenice koje se odnose na osnovanost tužbenog zahtjeva, kao i visinu tužbenog zahtjeva te je dana 4. rujna 2025. donio presudu kojim je usvojen tužbeni zahtjev u cijelosti i odlučeno je o parničnom trošku. Protiv prvostupanjske presude tuženik je pravovremeno podnio žalbu.

8. Presudom Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj GŽ-2352/25 od 2. travnja 2026., ukinuta je prvostupanjska presuda i predmet je vraćen u tom dijelu na ponovni postupak. Navedeno iz razloga što je u postupku sud propustio utvrditi odlučne činjenice.

9. Stoga je sud u ponovljenom postupku pristupio ocjeni dokaza na navedenu okolnost.

10. Uvidom u sadržaj Ugovora o kreditu vidljivo je da je isti zaključen dana 14. listopada 2006., da je odredbom čl. 23.C. Ugovora o namjenskom kreditu, određeno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno Općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevermene otplate, a odredbom članka 23.J. da se na prava i obveze ugovornih strana primjenjuje Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d.

11. Uvidom u potvrdu o plaćenim naknadama (l. 125. spisa) razvidno da je naknada za uvećanu otplatu kredita naplaćena u iznosu od 398,16 eura dana 19. kolovoza 2009., u iznosu od 185,81 eura dana 30. rujna 2009., u iznosu od 371,62 eura od 3. lipnja 2010., u iznosu od 79,63 eura od 19. ožujka 2011. i u iznosu od 100,86 eura od 12. lipnja 2012.

12. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 14. listopada 2006. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

13. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja sud je saslušao tužitelja koji je iskazao da je založio nekretninu u Imotskom. Taj zalog je bio upisan na sudu u Imotskom i kompletna dokumentacija ga je čekala kod javnog bilježnika. Zapravo je svu tu dokumentaciju od solemnizacije pa nadalje potpisao, prethodno mu ništa nije objašnjeno od strane javnog bilježnika da bi ga upozorio na

neke odredbe i na obračunavanje naknade prijevremene otplate kredita. Nije dobio prije toga uvid u nikakvu dokumentaciju. Kada je razgovarao prije toga sa bankaricom nije ga upoznala niti upozorila na rizike nikakve tog ugovora pa niti ove prijevremene otplate kredita. To su bili tipski ugovori unaprijed napisani oko kojih se nije moglo pregovarati, mijenjati odredbe ugovora ili ih upotpunjavati preciznijim odredbama. Bilo je zapravo uzmi ili ostavi. On je inače kredit otplatio prijevremeno u više navrata a u iznosima kako je postavljeno u tužbenom zahtjevu. Nije pročitao ugovor o kreditu.

14. Sud je u ponovljenom postupku ponovo saslušao tužitelja koji je iskazao da ostaje pri iskazu danom na ročištu dana 3. srpnja 2025. Također je naveo da je kredit podigao radi kupnje stana koji je koristio za stanovanje u privatne svrhe. Nije imao obrt niti bio vlasnik trgovačkog društva u vrijeme sklapanja ugovora a niti kasnije. Još je istaknuo da je banka uplatila iznos kredita direktno prodavatelju stana.

15. Sud je prihvatio iskaz tužitelja, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju, a niti je tuženik prigovorio istinitosti iskaza.

16. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03; dalje: ZZP-a), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

17. Također, čl. 84. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao

sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu čl. 23.C. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

18. Uvidom u Tarife tuženika, koja se primjenjuje uz Opće uvjete poslovanja tuženika (I.18.-26. spisa) vidljivo je da je točkom B3.7.5. odnosno točkom B.3.7.5.1. određeno da tarifa za uvećanu uplatu ili prijevremenu konačnu otplatu kredita iznosi 2,0% najmanje 50,00% od iznosa uplate, dok je tuženik u odgovoru na tužbu naveo kako je odredba kojom se ugovara naknada za uvećane uplate ili prijevremenu otplatu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva, a sve uz primjenu točke 5.1. Općih uvjeta poslovanja tuženika, a kojom je propisano da su način osnovica obračuna te visina, uvjeti, rokovi i način naplate kamate i naknade koje tuženik obračunava, regulirani, među ostalim i Odlukom o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja banka, iz čega proizlazi da se na naknadu za prijevremenu otplatu kredita i naknadu za uvećane otplate kredita primjenjuju iste odredbe Općih uvjeta i Tarife tuženika, odnosno da se na naknade za uvećanu otplatu primjenjuju odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita.

19. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba čl. 23.C. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za prijevremenu otplatu kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetna.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 85. ZZP-a, jer nije omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade, a posljedično tome i naknade za uvećanu otplatu.

20. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba sadržana u čl. 23.C. Ugovora o kreditu, kojom je u slučaju prijevremene otplate kredita ugovoreno da je banka ovlaštena zaračunati naknadu samo u visini određenoj aktima banke važećima na dan prijevremene otplate ništetna temeljem odredbe čl. 102. st. 1. ZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 96. st. 1. ZZP-a. Ovo iz razloga što je navedeni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Odredba čl. 23.C. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čine ovisnom isključivo o uvjetima odnosno odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu. Također je trebalo upozoriti na naknadu za uvećanu otplatu, kao i na razloge ugovaranja naknade i objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužitelja kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a. Predmetna odredba čl. 23.C. Ugovora o kreditu je ništetna bez obzira što naknada za prijevremenu otplatu kredita sama po sebi nije ništetna, a kako to tuženik ispravno navodi, a kako proizlazi i iz Direktive 2014/17 Eu parlamenta i vijeća, Direktive 2008/48 EZ, kao i iz kasnije donesenog Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., u daljnjem tekstu: ZPK), ali pod uvjetom da se o takvoj odredbi posebno pregovaralo i da ona ne uzrokuje neravnotežu među strankama, a što ovdje nije slučaj (tako i u odlukama Županijskog suda u Splitu poslovni broj GŽ-2471/2018-2 od 06. prosinca 2019. i poslovni broj GŽ-2359/17-2 od 23. studenoga 2017.). Uostalom valja ukazati da iz sporne odredbe ugovora o kreditu proizlazi da će tuženik naplatiti naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita sukladno Odlukama tuženika važećim u trenutku prijevremenog povrata, pa bi u takvom ugovornom odnosu tuženik mogao proizvoljno odrediti visinu same naknade, o kojoj se niti nije pojedinačno pregovaralo.

Dapače, tužitelj je obavezan tuženiku na isplatu čija će visina ovisiti o odluci koja u trenutku sklapanja kredita još ne postoji odnosno koja će eventualno biti važeća u trenutku prijevremene isplate odnosno uvećanih otplata.

20. Nadalje, prema odredbi čl. 1024. ZOO-a dopušteno je ugovaranje naknade zbog prijevremene otplate kredita koja predstavlja naknadu štete. U konkretnom slučaju činjenica da li je tuženiku nastala šteta u smislu odredbe čl. 1024. ZOO-a zbog prijevremenog vraćanja kredita od strane tužiteljice nije odlučna u konkretnom slučaju s obzirom na to da je ugovorena odredba na temelju koje je

naplaćena naknada tužitelju zbog prijevremene otplate kredita ništetna iz iznijetih razloga, a posebice imajući u vidu da je predmet ovog postupka utvrđivanje ništetnosti navedene odredbe i povrat iznosa naplaćenog od strane tuženika tužiteljici na temelju ništetne odredbe, a ne naknada štete tuženiku.

21. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je predmetna ugovorna odredba čl. 23.C. Ugovora o kreditu ništena, te je stoga odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

22. U odnosu na odredbu čl. 23.J. Ugovora o kreditu, valja napomenuti da inkorporacijska klauzula o primjeni Općih uvjeta kao cjeline sama po sebi nije nepoštена, nepoštene mogu biti samo pojedine odredbe sadržane u Općim uvjetima poslovanja banke, ovdje tuženika, pa je stoga tužbeni zahtjev u tom dijelu valjalo odbiti kao neosnovan i odlučiti kao u točki II. izreke presude.

23. Nadalje, temeljem članka 323. st. 1. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa na ime naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao stečenih bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a.

24. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO) te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22).

25. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 327. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu.

U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

26. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a.

Naime, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je u skladu sa stavom Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-1014/18 od 20. listopada 2021. u vezi odluke suda EU broj C-224/19, C-259/19), obzirom se u ovom predmetu radi o potrošačkom ugovoru, pa bi stoga uračunavanje odbijenog dijela tužbenog zahtjeva (točka II. izreke), kao prema uspjehu u sporu, narušilo pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku postala neravnomjerni teret za tužitelja koji nije dao povod za parnicu i rezultirala bi ograničavanjem prava na pristup sudu što bi dovelo do toga da bi se tužitelj mogao odvratiti (kao potrošač) od ostvarivanja svog prava na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi.

Tužitelju su stoga dosuđeni troškovi sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 163,09 eura.

27. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 28. srpnja 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju, uz Rj. o pristojbi na presudu od 4. rujna 2025.
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-4ff8f**

Kontrolni broj: **05ccc-554ef-7106f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.